

Monika Waligóra

Konferencja "Rytmika w kształceniu muzyków, aktorów, tancerzy i w rehabilitacji", Łódź, 27-29 listopada 2013 r.

Pedagogika Przedszkolna i Wczesnoszkolna nr 1 (3), 201-202

2014

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

Konferencja „Rytmika w kształceniu muzyków, aktorów, tancerzy i w rehabilitacji”

Łódź, 27–29 listopada 2013 r.

W dniach 27–29 listopada 2013 r. odbyła się I Międzynarodowa Konferencja Naukowa „Rytmika w kształceniu muzyków, aktorów, tancerzy i w rehabilitacji”. Tematem przewodnim wystąpień był solfeż dalcroze’owski.

Konferencję rozpoczął wykład dr hab. Anetty Pasternak z Akademii Muzycznej w Katowicach. Dotyczył on inspiracji antykiem w dalcroze’owskiej koncepcji rytmiki.

Jednym z interesujących wystąpień pierwszego dnia konferencji był referat kwal. II st. Elżbiety Aleksandrowicz z Akademii Muzycznej w Łodzi na temat rozwijania dyspozycji muzycznych na zajęciach umuzykalnienia w procesie kształcenia aktora. W swoim wystąpieniu autorka podkreślała, iż aktorów należy umuzykalniać, uwrażliwiać na muzykę, a także uczyć jej przeżywania. Istotna w procesie kształcenia aktora jest także umiejętność przenoszenia środków muzycznych na wyrazowe, co kształci się przez różnorodne ćwiczenia, np. głosowe i głosowo-ruchowe. Zajęcia umuzykalniające dla przyszłych aktorów mają za zadanie rozwijać zdolności muzyczne, takie jak słuch muzyczny czy poczucie rytmu. Ich celem jest także poszerzanie wiedzy, „uruchomienie” cech indywidualnych, np. dyspozycji słuchowych, pamięci, koncentracji, oraz doskonalenie umiejętności przez tworzenie form ab, aba czy form aleatorycznych.

Kolejnym interesującym wystąpieniem była prezentacja wybranych ćwiczeń z solfeżu dalcroze’owskiego w nauczaniu improwizacji fortepianowej. Agnieszka Widlarz podkreślała, iż „improwizacja jest aktem twórczym pokrywającym się z wykonywaniem jednocześnie utworu”. W wykonywaniu ćwiczeń opisywanych przez Dalcroze’a bardzo istotne jest, aby ruchy były instynktowne i automatyczne, ponieważ ćwiczenia te kształcą sprawności psychomotoryczne, złożone procesy myślowe, umiejętności poznawcze. Wiadomości warsztatowe studentów mają służyć ekspresji muzycznej, a improwizacja jest syntezą pozostałych dwóch ogniw, czyli rytmiki i solfeżu. Głównym celem ćwiczeń improwizacyjnych na fortepianie jest odczucie i zrozumienie muzyki, a wszystkie elementy metody Dalcroze’a przenikają się wzajemnie i uzupełniają w dążeniu do tego celu.

Pierwszy dzień konferencji został zakończony koncertem muzyki jazzowej, który, podobnie jak cała konferencja, miał miejsce w nowej sali koncertowej łódzkiej AM przy ul. Żubardzkiej 2a.

Podczas drugiego dnia konferencji prezentowano wiele ciekawych ćwiczeń opartych na metodzie Dalcroze’a, które wykonywali studenci akademii muzycznych w Poznaniu i Gdańsku. Referaty te dotyczyły zastosowania inhibicji i in-

cytacji w ćwiczeniach solfeżowych (dr Agnieszka Chenczke-Orłowska) oraz rozwijania koordynacji ruchowej w ćwiczeniach słuchowo-głosowych (kw. I st. Małgorzata Malgeri). Przedstawiane ćwiczenia wymagają dużej sprawności ruchowej i wysokich kompetencji muzycznych, lecz ze względu na zróżnicowany poziom trudności część z nich można wykorzystać podczas zajęć muzyczno-ruchowych dla studentów pedagogiki przedszkolnej i wczesnoszkolnej.

Z interesującym referatem wystąpiły dr Bożena Raszke i mgr Grażyna Enzinger z Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Nowym Sączu. Dotyczył on nowosądeckiego modelu kształcenia muzycznego w kontekście solfeżu E. Jacques'a-Dalcroze'a, który oparty jest na krakowskiej koncepcji wychowania muzycznego (Krakowskiej Koncepcji Programowo-Metodycznej) i związanych z nią etapach postępowania dydaktycznego oraz pięciu rodzajach aktywności podczas zajęć muzycznych. Za istotną uznano również teorię znaku i znaczenia muzyki. Autorki podkreślały także, iż model ten wykorzystuje następujące kategorie estetyczne: rytm, melodię, metrum, tempo, dynamikę, harmonię, barwę i formę muzyczną.

Konferencja „Rytmika w kształceniu muzyków, aktorów, tancerzy i w rehabilitacji” należała do bardzo interesujących i wartościowych merytorycznie. Warto podkreślić, iż wszystkie referaty reprezentowały wysoki poziom, a ćwiczenia były prezentowane przez studentów bezbłędnie.

Monika Waligóra